

**FÖR MYCKET GULD OCH
ANDRA BERÄTTELSE
FRÅN KLONDYKE**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649117505

För mycket guld och andra berättelser från Klondyke by Jack London

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JACK LONDON

**FÖR MYCKET GULD OCH
ANDRA BERÄTTELSE
FRÅN KLONDYKE**

E FOSSELIUS

FÖR MYCKET GULD

OCH ANDRA BERÄTTELSE
FRÅN KLONDYKE

AF

JACK LONDON

TILL SVENSKAN AF
M. DRANGEL

ANDRA UPPLAGAN

BOHLIN & Co. • STOCKHOLM

STOCKHOLM
TRYCKERIAKTIEBOLAGET SKANDIA 1917

FS
8523
28445

En kvarleva från tertiärperioden.

Jag tvär mina händer i fråga om honom nu genast från början. Jag kan inte vara som en far för hans historier eller påtaga mig ansvaret för dem. Märk väl, jag gör denna inledande reservation som värn för min egen redbarhet. Jag innehar en viss bestämd om också anspråkslös ställning, och jag har äfven en hustru; och för det samhälles anseende, som hedrar min existens med sitt gillande, och för min hustrus och mina efterkommandes skull kan jag icke riskera möjligheter så som förr, ej heller kan jag stödja sannolikheter med ungdomens obetänksamma brist på förutseende. Jag upprepar därför att jag tvär mina händer i fråga om honom, denne Nimrod, den väldige jägaren, den rättframme, blåögde, fräknige Thomas Stevens.

Sedan jag nu har handlat redligt mot mig själf och alla de kommande fredspanter det kan behaga min hustru att begåfva mig med, kan jag ha råd att vara ädelmodig. Jag skall icke kritisera de historier, som Thomas Stevens har berättat för mig, jag skall icke

ens uttala något omdöme om dem. Om man frågar mig hvarför, kan jag endast svara att jag icke har något sådant. Många gånger har jag funderat, grubblat och öfvervägt, men resultatet har aldrig blifvit detsamma — så förhåller det sig sannerligen! Antagligen därför att Thomas Stevens är för mer än jag. Har han talat sanning — nå, då är allting godt och väl. Och har han talat osanning, så är ändå allting godt och väl. Ty hvem kan lämna några bevis för eller emot? Jag afstår från lösningen af problemet, och de klenrognna kunna göra så som jag har gjort — gå och sammanträffa med Thomas Stevens själf och diskutera med honom de händelser som jag, om lyckan står mig bi, nu skall relatera. Hvar man skall söka honom? Det är mycket enkelt. Någonstädes mellan 53:dje graden nordlig latitud och polen å ena sidan, och å den andra på de yppersta jaktmarker som ligga mellan östra kusten af Sibirien och det aflägsnaste Labrador. Att han finns någonstädes på detta tydligt angifna område, därpå kan jag sätta mitt ord i pant som en hederlig man, som vill lämna ärligt tal och rättrådigt lefverne i arf åt sina efterkommande.

Det är möjligt att Thomas Stevens har tummat kolossalt på sanningen, men då vi först träffades — det bör läggas på minnet — steg han plötsligt in i mitt läger på en plats, där jag trodde mig vara minst tusen mil bortom civilisationens yttersta gräns. Vid åsynen af detta människoansikte, det första jag såg sedan långa månader, kunde jag ha rusat fram och tagit honom i fann, fastän jag inte alls är någon demonstrativ människa, men för honom tycktes besöket vara

den minst märkvärdiga tillfällighet under solen. Han kom helt enkelt inspatserande i ljusskenet hos mig och tillbragte sin dag efter vedertaget vandraremanér, slängde mina snöskor åt ena sidan och ett par af hundarna åt den andra, så att där blef plats för honom vid elden. Sade att han bara hade tittat in för att få låna en nypa soda och se om jag hade någon skaplig tobak. Så tog han fram en gammal pipsnugga och stoppade den med all möjlig omsorg, hvarefter han utan att ens be om min tillåtelse tömde hälften af tobaken ur min skinnpung i sin egen. Ja, det var en ganska god sort. Så suckade han med en rättfärdig mans välbehag och njöt af röken från de glödande gula flagorna på ett sätt, som gjorde en rökare godt att skåda.

Var han jägare? Trapper? Guldsökare? Han ryckte på axlarna. Nej, han ville bara se sig om en smula. Hade för en tid sedan kommit dit upp från Stora Slafsjön och funderade nu på att spatsera öfver till Yukons land. Kommissionären i Koshim hade talat om de upptäckter man hade gjort i Klondyke, och han kunde just ha lust att gå och titta på hur där var. Jag lade märke till att han talade om Klondyke under dess arktiska benämning. Han kallade det för Reindeer River — så som de äldsta på platsen brukade göra för att visa sig öfverlägsna, då de talade med chechlaquas och nykomlingar i allmänhet. Men han gjorde det så naivt och som en så naturlig sak, att man ej fann sig sårad, och jag förlät honom. Han sade också, att innan han gick öfver vattendelaren till Yukon, skulle han göra en liten tripp uppåt Fort o' Good Hope.

Till Fort o' Good Hope är det emellertid en lång färd norrut, öfver och bortom polcirkeln, genom trakter där få män ha satt sin fot. Och när så en slusk, som inte kan vidare klassificeras, kommer in till en från mörkret utan att man vet hvarifrån och slår sig ned vid ens eld och börjar tala om att »spatsera omkring» och »göra en liten tripp», kan det vara på tiden att vakna och skaka upp sig ur sitt drömmande tillstånd. Jag såg mig omkring. Jag såg vindflöjeln och där nedanför granriset, som tjänade till underlag för sofhudarna — jag såg säckarna med lifsförnödenheter, cameran, hundarnas frostiga andedräkt kretsande utomkring ljuskenet, och ofvanför allt detta en bred strimma norrsken, som en bro tvärsöfver zenit från sydost till nordväst. Jag ryste. Det är någonting magiskt i Nordlandets nätter, som stjälar sig öfver en likt feberfrossan från träsk. Man blir gripen och öfverväldigad innan man har en tanke på det. Så stannade min blick på snöskorna, som lågo med bottnarna uppåtvända och i kors där han hade slängt dem. Jag sneglade också på min tobakspung. Minst hälften af dess ganska rikliga innehåll var försvunnet. Detta var afgörande. Min fantasi hade icke bedragit mig.

Naturligtvis var han nästan vanvettig genom lidanden, tänkte jag, i det jag såg noga på honom — en af dessa förvildade vandrare, som irra omkring långt från sin födelseort och likt förlorade själar ströfva genom väldiga ödemarker och öfver okända djup. Nåja, så må han fortfara med sitt pladder, tills han möjligen samlar sina förvirrade tankar. Hvem vet? Kan-

ske behöfdes det inte mera än ljudet af en medmänniskas röst för att allt åter skulle klarna för honom.

Jag eggade honom således att tala, och jag blef snart förvånad, ty han talade om villebråd och om de olika sätten att gå tillväga under jakt. Han hade dödat sibiriska vargar i det västligaste Alaska och stengetter i okända trakter af Klippiga bergen. Han förklarade att han kände till de platser där de sista bufflarna ännu höllo till, att han hade följt vildrenshjordar på hundratusentals djur och sofvit i Great Barrens på myskoxens vinterväg.

Och nu ändrade jag åsikt om honom — för första gången, men för ingen del den sista — och jag ansåg honom för en monumental bild af sanningen själf. Hur det kom sig, det vet jag icke, men anden dref mig att upprepa en historia, som jag hade hört af en man, hvilken hade varit för länge i landet för att veta bättre. Det var om de stora björnarna, som uppehålla sig på de branta sluttningarna på St. Elias och aldrig bege sig ner till de mindre höjdernas jämnare mark. Men nu har vår Herre skapat dessa djur så lämpade för uppehållet på branterna, att deras ben på ena sidan äro en hel fot längre än på den andra. Hvilket ju är väldigt bekvämt, det måste medges. Och jag beskref jakten efter de märkvärdiga djuren i mitt eget namn, hela tiden talande i första person singularis, presens indikativus — skildrade vederbörlig terräng, gjorde nödiga utstofferingar och gaf det hela en och annan tusch af sannolikhet, väntande att få se min åhörare slagen af häpnad.

Men visst inte. Om han tviflat, kunde jag ha förlå-